

**לגילה מרקוביץ לא חסר כלום —
מלבד שתי בנותיה הנמצאות ברשות
אביהן רבי-החובל, שממנו נפרדה**

"החליירו לי את בנותי!"

המעביר את הממשלה והממשלה מרמה אותנו. המבוכה הזו היא תוצאה של השתלטות דיעות קיצוניות עלינו, וזה דבר מסוכן מאין כמוהו. עובדתית, מה שאנחנו עוברים כעת עשוי בהחלט להביא לפאשיזם.

זה לא ייאמן שבמצב שאני נמצאת בו, הרבנות היא הדבר היחיד שיכול לעזור לי. אנחנו נותנים בידי הרבנות כלים להשתלט עלינו. הם מנצלים את הלחץ שאנחנו נמצאים בו. אני, כתוצאה מהלחץ הזה, הייתי מוכנה לחזור בתשובה רק כדי להחזיר את הילדות שלנו. כל המערכת לא תיפקדה סביבי — לא מישראל, לא עובדים סוציאליים, רק הרבנות היא שמצילה אותי וזה מה שמפחיד אותי יותר מהכל. זה שאנחנו הולכים עכשיו להיות תלויים בדת, ואני לא רתית.

אני פטרויטית ציונית. אם אני אעזוב את הארץ אני מפחדת שיקרה אסון לארץ הזו, כי אני מקשרת מה

חוששת לגורל המדינה שלנו. האירועים בחיי והמילחמות בארץ הזו חופפים. אני אשה שבכל מילחמה איבדה גבר.

את אבא שלי איבדתי במילחמת העצמאות. בסיני איבדתי... טוב, אני לא מוכנה להיכנס לפרטים. בששת-הימים עזב אותי חבר שעמדתו להתחתן איתו. ביום-הכיפורים נהרג איציק, בעלי הראשון. כשהתגרשתי מבעלי השני אפרים מרקוביץ, פרצה מילחמת-לבנון.

עברתי תקופה שאי-אפשר להעלות על הדעת, הן מבחינה של אוברן כספים והן מבחינה של אוברן כל מה שהיה קיים ויצב בחיי. עברתי תקופה נוראית של קשיים עצומים בתיפקוד, כתוצאה מהבעיות האישיות שלי עם אפרים.

אני לא באה להצביע על נקודה מסוימת בחברה שהיא לא בסדר. כולנו לא בסדר. העובד מרמה את המעביר,

"המדינה זה אני!" אומרת גילה מרקוביץ-גיל. מה שעובר עליה בחייה הפרטיים עובר על המדינה: במילחמת-העצמאות איבדה את אביה, במילחמת-לבנון יום-הכיפורים את בעלה הראשון ובמילחמת-לבנון התגרשה מבעלה השני. גילה טוענת שכשהיתה ירידה מהארץ היתה ירידה גם בחייה, וכאשר נחתם השלום עם מצרים היה שלום גם בחייה הפרטיים.

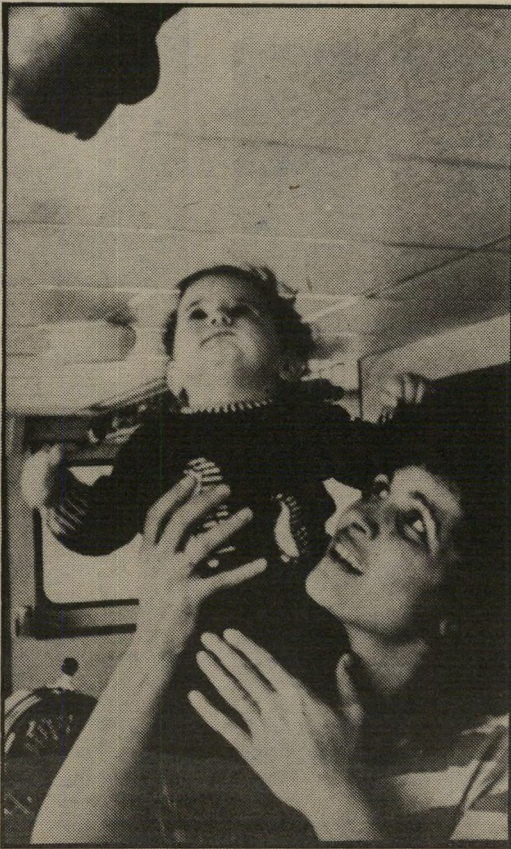
גילה מרקוביץ-גיל היא אשה צעירה ונאה מאוד. עד לפני זמן קצר היתה נושא לקינאה לכל חברותיה. היא התגוררה בוילה מפוארת בקיסריה, היתה נשואה לרבי-חובל אפרים מרקוביץ וטיילה איתו ברחבי העולם. היו לה שתי בנות יפהפיות, תמר ומיקה, ודומה היה כי האשה הצעירה, הנושאת על גבה טרנדיה, מצאה סוף סוף את השקט והשלווה והגיעה אל המנוחה ואל הנחלה. אך יום בהיר אחד התמוטט

"בכל מילחמה איבדתי גבר — הסיפור שלי הוא שיקוף הריאות של המדינה!"

גילה מרקוביץ, אשה שחייה למודי סבל, מספרת את סיפורה כשלא אחת און היא יכולה לשלוט בריגשותיה והיא מרצת בבכי. היא אינה מבקשת רחמים, אלא רק שיחזירו לה את בנותיה.

ד סיפור שלי הוא שיקוף-ריאות של המדינה. אנחנו עומדים בפתח של 1984 ומה שמביא אותי לחשוף את עצמי ולהיות מוכנה לקבל את הדין על עצמי, אם הכתבה הזו תזיק לי, היא העובדה שאני

הכל. נישואיה הגיעו אל קיצם. ילדותיה נשארו אצל אביהן וגילה החלה במסכת מייסרת של התמודדות עם ביורוקרטיה וחוסר-אונים משוע. האשה העוסקת באסטרולוגיה התחילה לנוע במעגלים של אוברן, תיקווה ויאוש. לכאורה לא חסר לה מאומה. היא מתגוררת בדירת-יג ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב, במיגרש החנייה חונה מכוניתה. על ריצפת הדירה שתיח סיני, ועל המדף מערכת סטריאומונית יקרה, מכשיר וידאו ומצלמה. היא לבושה

על הגשר גילה עם מיקה, ולבד על גשר-הפיקוד של האונייה שבה שימש בעלה לשעבר כרבי-חובל. היא נסעה איתו בכל העולם.